

Фотокартка. Пам'яті земляка

Наталка Слободянюк

Сьогодні не спиться мені.
На те є вагома причина.
В руці фотокартка – на ній
солдат із сумними очима.

Він дивиться у далечінь...
Цей погляд знайомий до болю.
Військовий рюкзак на плечі.
Як завжди, готовий до бою.

Він сивий і немолодий.
Мабуть, підростають онуки...
Чому не лишився живий?!
Не підуть до діда на руки.

Не встигла сказати дочка,
що батько найкращий у світі.
Та, певно, вже доля така –
запізно вклоняються діти.

Змарніла від горя вдова
все згадує про чоловіка.
Забрав із собою слова,
яких не почує довіку.

Героєм поліг на війні,
хоча і звання не отримав.
Такий не чужий він мені,
солдат із сумними очима.

20.04.2015